

Sygnatura akt VII U 666/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. M. J.

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. w Poznaniu

odwołania Z. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

z dnia 23 lutego 2015 roku Nr (...)

w sprawie Z. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w całości i przyznaje odwołującemu Z. S. (1) prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od dnia 23 lutego 2015 roku.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.. decyzją z dnia 23 lutego 2015 roku (znak: ENS/25/026062164) odmówił Z. S. (1) prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) oraz § 2 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z. S. (1) wniósł w przepisany trybie i terminie odwołanie do tut. Sądu, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury. Podał, że w okresie od 1 lipca 1986 roku do 30 kwietnia 1995 roku pracował w Przedsiębiorstwie Centrala (...) w R., które następnie zmieniło nazwę na (...) Przedsiębiorstwo (...) – Centrala (...) w L., jako kierowca ciągnika siodłowego (traktorzysty) oraz kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony z przyczepą, w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący Z. S. (1) ur. (...) ma wykształcenie podstawowe. Ukończył Podstawowe Studium Zawodowe o kierunku zbrojarz – betoniarz i kurs mechanizacji rolnictwa.

Od 28 grudnia 1973 roku odwołujący posiada prawo jazdy ważne na maszyny samobieżne (kategorii M) oraz ciągniki rolnicze, inne ciągniki, których cechy konstrukcyjne ograniczają szybkość do 25 km na godzinę, łącznie z przyczepami o dopuszczalnym ciężarze całkowitym przyczepy lub przyczep do 12 ton (kategorii T).

Odwołujący posiada łącznie na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 lat, 9 miesięcy i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych (co było bezsporne).

W dniu 27 stycznia 2015 roku odwołujący złożył wniosek o emeryturę.

W dniu 23 lutego 2015 roku odwołujący ukończył 60 lat. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

ZUS na podstawie przedłożonych dokumentów uznał jako okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach okres od 15 października 1973 roku do 13 lipca 1983 roku z tytułu zatrudnienia w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w W. Zakład Rolny (...) na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego (tj. 9 lat i 9 dni) oraz okres od 14 lipca 1983 roku do 30 czerwca 1986 roku z tytułu zatrudnienia w Wojewódzkim Ośrodku (...) w B. na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego (tj. 2 lata 11 miesięcy i 18 dni), łącznie 12 lat 8 miesięcy i 17 dni.

Na dzień złożenia wniosku o emeryturę odwołujący pozostawał w stosunku pracy w Zakładzie Produkcji (...) C. B., H. K. w R..

W dniu 23 lutego 2015 roku ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

W okresie od 1 lipca 1986 roku do 30 kwietnia 1995 roku (tj. przez 8 lat i 10 miesięcy) odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o. o. z siedzibą w R. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie zatrudnienia w tym Przedsiębiorstwie odwołujący ukończył w dniu 2 kwietnia 1987 roku kurs obsługi wózka akumulatorowego i obsługi wózka spalinowego oraz w 1988 roku kurs prawa jazdy kategorii C.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lipca 1986 roku odwołujący został zatrudniony na stanowisku pracownika magazynowo – technologiczno - transportowego.

Z dniem 1 października 1986 roku zlecono odwołującemu wykonywanie czynności spedycyjnych w pełnym zakresie: za i wyładunek, rozliczenie, odpowiedzialność materialna.

W dniu 23 czerwca 1989 roku odwołujący został upoważniony do kierowania wózkami jezdnyymi na terenie Zakładu (...).

W dokumentach w postaci powołania na wyższe stanowisko ze zmianą wynagrodzenia wpisano następujące stanowiska zajmowane przez odwołującego: z dnia 27 sierpnia 1986 roku – pracownik magazynowy, z dnia 4 sierpnia 1987 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 30 marca 1988 roku pracownik magazynowo – transportowy kierowca, z dnia 29 października 1988 roku pracownik magazynowo - transportowy, z dnia 31 stycznia 1989 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 23 maja 1989 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 1 lipca 1989 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 12 września 1989 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 24 listopada 1989 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 29 stycznia 1990 roku pracownik magazynowo – transportowy, z dnia 28 lutego 1990 roku kierowca, z dnia 30 kwietnia 1990 roku kierowca, z dnia 31 lipca 1990 roku kierowca, z dnia 3 października 1990 roku kierowca, z dnia 29 stycznia 1991 roku kierowca, z dnia 1 lipca 1991 roku kierowca, z dnia 14 lutego 1992 roku kierowca, z dnia 15 maja 1992 roku kierowca, z dnia 8 lipca 1992 roku kierowca.

W świadectwie pracy z dnia 2 maja 1995 roku wpisano, że odwołujący był zatrudniony na stanowisku kierowca – robotnik. Nadto, że w okresie zatrudnienia przebywał na zasiłku chorobowym: od 14 do 17 grudnia 1993 roku, od 1 do 7 sierpnia 1994 roku i od 17 do 21 stycznia 1995 roku.

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) odwołujący wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo prace kierowcy ciągnika, a po uzyskaniu prawa jazdy kategorii C również prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Odwołujący przez około rok kierował samochodem ciężarowym marki S. z przyczepą. Ciągnikiem i samochodem ciężarowym odwołujący przewoził zboże, ziemniaki, materiały sypkie, materiał siewny, węgiel. Odwołujący wydawał klientom przewożony przez siebie towar. Układał na przyczepie towar odbierany od rolników.

Przedsiębiorstwo posiadało 2 samochody ciężarowe i 2 ciągniki. W Ekspozyturze Przedsiębiorstwa w R. nie było brygady załadunkowej i wyładunkowej.

Pracownicy zatrudnieni jako kierowcy, w tym odwołujący, zajmowali się załadunkiem i wyładunkiem towarów. Prace te wykonywali bądź przed rozpoczęciem pracy kierowcy bądź po zakończeniu tej pracy. Gdy kierowcy wykonywali prace w magazynie, to byli wynagradzani według innej stawki.

Wraz z odwołującym pracował Z. S. (2) (zatrudniony od 1 kwietnia 1980 roku do lipca 1990 roku a następnie od 1991 roku do 1995 roku) i M. D. (zatrudniony od 1 sierpnia 1974 roku do 25 maja 1995 roku).

Z. S. (1) posiada ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W okresie od 1 maja 2015 roku do 2 lipca 2015 roku odwołujący miał wystawiane zwolnienia lekarskie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- dokumentów znajdujących się w aktach osobowych odwołującego z Przedsiębiorstwa (...) k. 15,
- dokumentu w postaci zaświadczenia o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego k. 56,
- zeznań świadków: Z. S. (2) k. 37, M. D. k. 37 – 38,
- zeznań odwołującego Z. S. (1) k. 36 i 38,
- dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego o znaku (...).

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, ponieważ zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji. Natomiast dokumenty prywatne korzystały jedynie z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 kpc).

Oceniając zeznania świadków Z. S. (2) i M. D., współpracowników odwołującego w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o. o. z siedzibą w R., Sąd dał im wiarę, albowiem są logiczne i zborne. Świadkowie podali, iż odwołujący wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy prace kierowcy ciągnika i samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, dodatkowo jako kierowca wydawał towar klientom, ustawiał worki z towarem na przyczepie. Świadkowie zgodnie podali, iż odwołujący po godzinach pracy kierowcy zajmował się pracami magazynowymi, w tym związanymi z załadunkiem bądź wyładunkiem towaru.

I tak świadek Z. S. (2) zatrudniony na stanowisku kierowcy zeznał, że kierowcy posiadali drugi angaż, żeby pracować w nadgodzinach w magazynie jako pracownicy magazynowi. Zeznał, że kierowcy jechali w teren, a po powrocie brali udział w załadunku bądź wyładunku towaru. Przy czym czynności magazynowe były wykonywane po ośmiogodzinnym dniu pracy jako kierowca bądź przed rozpoczęciem pracy jako kierowca. Świadek ten zeznał, że w ramach czynności

spedycyjnych kierowcy wydawali towar, zdarzało się, że zanosili jakimś rolnikowi worek z towarem. Nadto kierowcy układali na przyczepie worki z towarem odbieranym od rolników.

Z kolei świadek M. D. zatrudniony na stanowisku stażysty, pracownika magazynowego i magazyniera zeznał, że kierowcy w okresie nasilenia prac związanych z przygotowaniem materiału siewnego mieli możliwość wykonywania dodatkowych prac w magazynie w nadgodzinach, za które otrzymywali wynagrodzenie ustalone według innej stawki niż za pracę kierowcy. Zeznał również, że kierowcy pracowali co najmniej przez osiem godzin dziennie, a jeśli kierowca wrócił z trasy wcześniej, to zajmował się przykładowo myciem pojazdu, tankowaniem pojazdu, sprawdzaniem stanu ogumienia samochodu. Zeznał także, że kierowcy byli zobowiązani do załadunku bądź wyładunku towaru, a czynności te wykonywali po godzinach pracy kierowcy. Wozili wówczas towar wózkami widłowymi bądź taczkami, układali towar w worach na przyczepach samochodów.

Sąd uznał spójne zeznania Z. S. (1) z zeznaniami przesłuchanych świadków za wiarygodne. Odwołujący potwierdził zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o. o. z siedzibą w R.. Odwołujący podał, iż od początku zatrudnienia pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca ciągnika a następnie kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Inne prace wykonywał natomiast po godzinach pracy kierowcy. Tym samym, odwołujący wykazał, iż pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca ciągnika i samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Podkreślić należy, że jednocześnie świadkowie w sposób logiczny i zborny wyjaśnili przyczyny znajdujących się w dokumentacji pracowniczej odwołującego zapisów o wykonywaniu prac na stanowisku robotnika czy pracownika magazynowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. S. (1) zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem żądania odwołującego Z. S. (1) jest zaliczenie mu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od 1 lipca 1986 roku do 30 kwietnia 1995 roku w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o. o. z siedzibą w R..

Odwołujący nie zgadza się z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. W.. odmawiającą przyznania mu prawa do emerytury.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ust. 2 stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Art. 27 cytowanej ustawy przewiduje 25 - letni staż pracy dla mężczyzn.

Szczegółowe warunki przyznania prawa do wcześniejszej emerytury określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 83 ze zm.), które zachowuje moc obowiązującą również pod rządami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Ust. 2 § 2 cyt. rozporządzenia stanowi, iż ww. okresy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki - osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia (zgodnie z § 3 cyt. rozporządzenia -20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie bezsporne jest między stronami, iż odwołujący Z. S. (1) posiada wymagany do wcześniejszej emerytury wiek 60 lat (osiągnął go w dniu 23 lutego 2015 roku) oraz okresy składkowe i nieskładkowe w wysokości minimum 25 lat. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Kwestię sporną stanowi posiadanie przez odwołującego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, co było kwestionowane przez organ rentowy.

ZUS odmówił odwołującemu prawa do emerytury, albowiem z jego dokumentacji wynikało, iż Z. S. (1) nie posiada okresów pracy w szczególnych warunkach w wymaganym wymiarze. Organ rentowy zakwestionował okres pracy odwołującego od 1 lipca 1986 roku do 30 kwietnia 1995 roku z uwagi na fakt, iż z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Należy wskazać, iż w załączniku do cytowanego rozporządzenia - wykazie A - wymienione są prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. W wykazie A w dziale VIII zatytułowanym „W transporcie i łączności” pod pozycją 2 wymienione są: „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, a pod pozycją 3: „prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”.

W judykaturze Sądu Najwyższego podkreśla się jednolicie, że przewidziane w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarabkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 roku I UK 258/2006 OSNP 2008/5-6 poz. 81; z dnia 17 września 2007 roku III UK 51/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 roku III UK 62/2007 LexPolonica nr 1762480; z dnia 6 grudnia 2007 roku III UK 66/2007 LexPolonica nr 2375445; z dnia 13 listopada 2008 roku II UK 88/2008, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 roku I UK 4/2009 LexPolonica nr 2133261).

Nadto trzeba wskazać, że ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, że „w sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).” (pkt 2 wyroku SA w K. z dnia 4 listopada 2008 roku w sprawie III AUa 3113/08), co też Sąd uczynił w niniejszej sprawie, a prowadzone postępowanie potwierdziło wersję odwołującego Z. S. (1). Co więcej przyjmuje się, iż „wykonywanie pracy

w szczególnych warunkach (...) może być udowodnione wszystkimi dostępnymi środkami dowodowymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 roku, II UKN 357/98), a „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach (...) mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, podobnie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84). Dlatego też zeznania świadków Z. S. (2) i M. D. okazały się przydatne dla sprawy.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż odwołujący w spornym okresie wykonywał w ww. zakładzie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w szczególnych warunkach jako kierowca ciągnika i kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Podkreślić należy, że w przypadku odwołującego w pewnym okresie doszło do połączenia w ramach jednego stanowiska prac o wysokim stopniu szkodliwości (w charakterze szczególnym), skoro odwołujący wykonywał prace kierowcy ciągnika i kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, które to prace są wymienione w wykazie. Należy więc uznać, że odwołujący był również wówczas stale narażony na działanie czynników szkodliwych i wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu pracy kierowcy ciągnika i kierowcy samochodu o masie powyżej 3,5 tony w warunkach szczególnych nie dyskwalifikują czynności dotyczące załadunku lub wyładunku towaru. Specyfika tej pracy może wiązać się z załadunkiem i wyładunkiem towaru, a dokonywanie dodatkowych czynności nie wyklucza pracy w warunkach szczególnych.

Analogicznie należy oceniać podejmowanie dodatkowych czynności spedycyjnych w ramach pracy na stanowisku kierowcy. Odwołujący jako kierowca, który dostarczał i odbierał towar, pozostawał w kontakcie z klientami, wobec czego podejmowane przez niego czynności spedycyjne nie wpływały na pracę wykonywaną stale i w pełnym wymiarze na stanowisku kierowcy ciągnika i kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Zaznaczyć należy, że wersję Z. S. (1) potwierdzili zawnioskowani przez niego świadkowie. Tym samym, odwołujący wypełnił warunek stałego i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Konkludując, Sąd uznał - wbrew stanowisku ZUS - iż omawiany okres winien być zaliczony do stażu odwołującego jako praca w szczególnych warunkach, a w konsekwencji skutkować przyznaniem mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie omawianych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc uwzględnił odwołanie Z. S. (1), zmieniając zaskarżoną decyzję w całości i przyznając odwołującemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od dnia 23 lutego 2015 roku, tj. od osiągnięcia wieku 60 lat.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

ZARZĄDZENIE

1. urlop sędziego od 3 do 24 lipca 2015 roku,
2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem:
 - pełnomocnikowi pozwanego organu rentowego r.pr. U. B. wraz z aktami emerytalnymi odwołującego,
3. orzeczenie z dnia 15 czerwca 2015 roku prawomocne w dniu 26 czerwca 2015 roku,
4. sporządzić likwidację dla odwołującego i doręczyć do kasy Sądu,
5. akta przedłożyć za 14 dni lub z apelacją bądź z innymi pismami w sprawie

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

P., 5 sierpnia 2015 roku